

UN QUADRO TORTOSÍ

Quan lo dia de la festa
en sent allà cap al tart,
la professó de la Cinta
casi bé s'està acabant,
pos ja de les Taules Velles
lo cantonet han tombat:
los gegants, i èrtics i graves
han arribat al Palau;
quan los de la cucifera
tenen adormit lo bras,
de tant de moure la barra
que del Monstruo allarga'l cap;
quan tots el angelets ploren
perque ja es troben cansats,
i duen les ales tortes
i se'ls desfil el penitenc;
quan la Fortalesa's cansa
i la Templansa té fam,
i a Noé li pesa l'arca
i Judit no pot du'l cap;
quan Jacob lo patriarca
té doló d'antà acortat,
ils fan nosa les caretes
desde Benjamin a Dan;
quan tots los que hi van, per últim,
virtuts, angelets i sants,
gent antiga i gent moderna,
estan d'allò més cansats;

quan s'es a les darrerries
i quan ja està a punt d'entrà
la professó, falta encara
lo més bonic, lo més gran,
falta de la Santa Cinta
l'entrada a la Catedral;
i com que's cosa grandiosa,
més grandiosa d'any en any,
vull, per si acés no l'han vista,
provà si ho puc explicar.

Al peu de les escaletes
s'han aturat los gegants
i allí estan plantats tan serios,
en aquell posat que fan,
que sembla com si un cop d'aire
hagués als dos agafat;
a un racó la cucifera
inofensiva s'està,
que ja ha acabat la faena
de fer de municipal.
DESPEJANT a un cantó i atre
la gent que trobava al pas;
los tabals i les dolaines
prop d'ella s'han aturat,
i entre tant, toca que toca,
a tot lo mon ensordant;

tots aquells de les banderes
s'han posat arrellerats
a un cantó i atre d'escales
descansant en terra'ls pals.
Per tot aon hi ha un pam de puesso
hi ha gent que l'han ocupat;
carré, balcon i finestres
están solvexint de eipe;
dalt de tot de les escales,
davant de la Catedral,
hi ha espentes i mes espentes
i més gent sempre arribant;
hasta en aquelles capelles
qu'están esperant los Sants
proben xiquets a pujarhi
que a sants no arribaran mai .
Tot es alegría, vida,
soroll, músiques i cants,
i la professó pausada
mentres tant está arrivant,
Passen les virtuts, les tribus,
ANCIANOS, pendons i sants,
hasta que una remó al últim,
un bangit que va augmentant,
demostra que s'aproxima
nostre Tresor celestial,
la més riquísima joia
que'l cel a la terra ha dat.
¡Ja arriba la Santa Cinta,
ja puja a la Catedral!
¡Viva! de totes parts diuen
i no paren de cridar.

Les músiques y dolaines
toquen la marxa real,
les banderes fan saludos
inclinant-se en humilitat;
les bengales enlluernen,
los cohets rallen l'espai,
los musclets trona que trona
i al vol les campanes van...
¡Vive! hi ha en totes les boques
i plora en tots los ulls hi ha,
a tots los cors entusiasme;
tot los genolls doblegats...
i la Cinta magestuosa
entra al fi a la Catedral.

Oh, Mare i Senyora nostra,
entrau a vostre palau
aon tants cents anys feu estada;
ja veieu en tants cents anys
com lo poblet de Tortosa
no us ha deixat d'estimar.
Entrau, i en vostra Capella
per los fills vostres veillau;
feu que en este mon per sempre
mos gule la vostra ma,
i quan arribé al seu terme
nostre viatge terrenal,
porteumos, Verge Sagrada
al cel, al vostre costat.

JOSEP VERGÉS ZARAGOZA
Tortosa, setembre 1888

